

serskilt ljóð framman undan e, i og ey. Tað eru fleiri onnur ting úttalini viðrörandi at leggja sær í goym, sum ikki her alt skal nevast. Tí verri hava fleiri ikki lært at kenna hesar so kallaðu latínsku bókstavirnar, sum til hendan skrivumátan mugu brukast; tað má tó hopast, at tey við einum góðum vilja lætliga koma eftir tí.

Góðir menn hava sagt, sum tað sigst í vísuni, at Fórjamálið nú á dögum «dugur neyvt til bóndaskrál». Er tað, sum sagt er, tá mann vera ringt við at gera. Ráð eru tó ímóti øllum óráðum. Duga vit ikki til at flygva upp ájavnt «teir stóru og klóku», so læt okkum halda okkum niðari, har sum vit halda vera nóg høgt. — Lat tað eita bóndaskrál. — Bóndanavnið hevur ikki fyrr verið hundsnavn í Fórjum.

Föringafelag er ikki árgamalt. Tað hevur tí ikki komið nóg av skafti enn. Av fyrstu tíð var tað fáment og hevur enn ikki fleiri enn úti við 200 limir (felagsmenn og felagskvinnur); tó hevur tað hegar til vaksið so javnt og hólga, at tað ikki visur seg at vera bert eitt upplóp, sum summir vilja halda.

Tá ið nakað nýtt kemur upp, — lat tað vera aldrið so gott —, fær tað tó altíð nóg ímóti sær. Hettar hevur Föringafelag roynt so væl sum nakar. Tey, sum tað minst kundi væntast av, hava kastað hatir á felagið fyri tað, sum tað segðist at streva eftir. Sögu-smettur hava borið út tað, sum óvitigur heilar hava pentað sær saman av ongum. Tað hevur verið sagt, at Föringafelag vil vekja hat ímóti Danskarinum og tí Danska málinum, reka alt Danskt út av landinum. Nú má spyrjast: Hevur nakað vitugt fólk hoyrt ella lesið nakað frá felagnum sjálvum, sum kann styrkja hesi freku klagu? — Kunnu Föringar ikki elska og æra sitt egið móðurmál, so at teir ikki vilja hava tað burtur tvatlað og blandað við útlenskum orðum, og tillika æra og læra tað Danska? — Er tað so sterkt fyri neyðini at drepa tað Föroyska og gera tað til eitt mál, sum ikki er Föroyskt, og lata okkum læra Danskt, sum ongum er líkt, í tí at vit ikki duga at gera skil millum bæði málini? — Tað er eisini sagt, at Föringafelag strevar eftir at fáa Föringar til at sláa seg burtur úr tí Danska ríkinum.

Hettar mann vera útlagt av tí, at felagið vil, at Föringar mugu verða sjálvbjargnir. Hvat ið har við meinast er skiliga framsett á felagsfundum og útført í Dimmalætting. Var tað nakað rangt í tí, um Föringar kundu verið sjálvbjargnir, hvør við síni ogn? Var tað ikki eftir ynskjandi, um allir Föringar kundu verið so fríir í sinni, at ein og hvør so dánt kundi hjálpt sær við sínum egni tánkum og sínum egni orðum, uttan at lána mál frá øðrum, sum papagoyan? / Her má leggjast til merki, at orðið sjálvbjargin ikki er so stórt, sum ein og annar vil halda. At vera sjálvbjargin er, at hava tað, ein við neyð kann hjálpast við, — redda ella bjarga seg við sjálvur. Hvør fríir maður má kunna bjarga sær sjálvum í øllum teimum viðurskiftum, her er orðað um. Annað er at taka hjálp, har sum hon er givin frítt og glaðiliga; tað hevur ongin maður skomm av. «Hjálp tú mær í ár, eg hjálpi tær at ári,» er orðatakið.

Skamm fáid tú riva. Eina ferð í kongahandilstíðini var ein genta í N., sum hevði sett allan sín hug til at kunna sleppa burtur úr hesum neyðara landinum Fórjum at læra útlenskar siðir. Hon hevði verið í Havn og sætt skrivarakonuna og aðrar bera klæðir, sum hon helt vera so nógv betri og vakrari, enn tann Föroyski búnin, at hon ikki bant frið, fyrr enn hon hevði fingið hatt og kjóla. Eisini hevði hon sæt embættsmenn og skipsmenn, sum vóru fint klæddir og hövdu so stutligt tos; tí vildi hon nú hvørki hoyra ella siggja Föroyskar dreingir. Endin var, at hon fekk foreldur síni at lova sær burtir til útlondini. Tey kundu tí gjarna lata hana fara; hon var eitt ódugnadýr, sum einki gott gjörði heima. Hon var tá stutt fyri Ólavsöku komin í eitt av handilskipinum, sum lá laðið at fara til Köpinhavn.

Teir lættu ankar í góðum veðri og hildu suður ígjøgnum Nálsoyarfjörð. Tá kom meira lot av eystri. Tað var broddur av eystfalli og streymurin var í harðastu mysing, so at tað snorkaði illa í stronginum á bortanganum. Har fekk góða gentan annað at kenna enn at sita uppi á landi og byggja harraborgir í tankunum — hvar í hon sjálf var húsrúgv og kundi sita á stólum og herska yvir nógvum undirfolki. Ikki tordi hon at vera niðri undur og tá ið hon kom upp í kappan fekk hon barmin fullan av sjógvi. Vindurin sýntist nú at stögga við ættina og skiparin fann tí fyri gott at seta